

hold, skulde finde Sted ved en særlig Lov. Men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at, naar det retlige Spørgsmaal er saa tvivlsomt, hvilket ikke nogen Autoritets Erklæring kan nægte, at det er, saa er der saameget mere skjellig Grund til at gaae den Vej, som den ærede Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) har betegnet, nemlig reent at affee fra denne Post.

Noget Eignende gjælder om den 9de Post, ved hvilken jeg iøvrigt ikke videre skal opholde mig; den er saa ubetydelig, at jeg virkelig ikke tror, at, naar der i Henshold til en saadan Motivering, som vi her have hørt, er begjært særlig Afstemning over dette Punct, Indstillingen da kan have nogen anden Stæbne, end at blive forfattet. Iøvrigt maa jeg, saavel med Hensyn til dette Punct som med Hensyn til det 5te, antage, at det ingenlunde i retlig Henseende er saaledes hævet over al Tvivl, som det ærede Udvalg synes at ville antage, at, naar en af Kongen approberet almindelig Pensjonsliste, og almindelig aftagende Pensjonsliste, i hvilken der var indløbet en Feil, dernæst i en Række af Aar er bleven fulgt, fordi man ikke har bemærket Feilen, at saa den Omstændighed ikke skulde kunne komme i Betragtning til at jævne Feilen eller bringe den til at ophøre at være en Feil, at Listen i sin Tid er forelagt og underskrevet af Kongen; det kan jeg paa ingen Maade indrømme. Det maa dog have en særlig Betydning, at der ved den nye Konges Regjeringsstiltrædelse bliver forelagt ham en fuldstændig Liste over de staaende og aftagende Pensioner. Nu har det viist sig, at der er indløbet saa, rigtig nok kun ganske saa Feil i disse Lister, men at de desuagtet stadigen have været fulgte, og jeg troer, at det skal kunne anføres meget gode Grunde for, at de Vedkommende kunne sige, at de have Kongens Underskrift for, at de skulle have den og den Pension, og at man ikke er berettiget til bagefter at fremkomme med Indsigelse og sige: Ja, men vi have frestvet feil i disse Lister. Kunde man oplyse, at Kongen var af sine Embedsmænd forsætligt ført bag Lyset, da var det en anden Sag; men, naar det er Feil af det Slags, som ere uadskillelige fra alle menneskelige Arbejder, og

som ogsaa ere uadskillelige fra Regjeringens saavel som fra Rigsdagens Behandling og Anvendelse af Pensjonsloven, og, naar den engang er passeret paa denne Maade og har faaet Kongens Stadfæstelse ved hans Underskrift, saa er det et meget stort Spørgsmaal, om man senere kan komme frem og sige: „Vi kunne, ved at gjennee see de gamle Acter, see, at der er indløbet en Feil i en Liste, som Kongen har stadfæstet, og derfor ville vi nu rette Feilen efter mange Aars Forløb.“ Det er et Raisonnement, som skal have sin store Nød ved at staae sig for Domstolene, hvilke Autoriteter udenfor Domstolene der saa end udtale sig derfor.

J. C. Larsen: Jeg tror, at alt det, der anføres med Hensyn til den Villighed, der kan tale for Vedkommende, ikke vedkommer Spørgsmaalet her, saaledes som det foreligger; det er netop Noget, som maa gjøres gjælden under en senere Behandling, hvis denne forekommer, saaledes som Udvalget har troet det nødvendigt. Jeg har iøvrigt, hvilket jeg ogsaa tror Rigsdagstidenden vil vise, ikke udtalt nogen bestemt Mening om, at denne Sag kunde afgjøres ved Finantslovens Behandling; jeg har udtalt, at den regelmæssige Maade at afgjøre den paa, vilde være ved en særegen Lov, men det var Noget, som dog muligen ogsaa kunde finde sin Berigtigelse ved Finantsloven. Jeg maa imidlertid bestemt benægte, at nogen saadan Berigtigelse er skeet ved de hidtil givne Finantslove, da man under disse Behandling end ikke har havt nogen Kundskab om dette Forbehold. Hvad der derimod efter min Mening ganske sikkert kan skee ved Finantsloven, det er, at, hvis Rigsdagen ikke skulde finde sig tilfredsstillet ved, at Sagen stod saaledes hen, som af den meget ærede Finantsminister er antydet, saa maatte den være berettiget til indtil videre ved Finantsloven at nedsette den deri opførte Pension for Generalen og derved nødsage Regjeringen til at søge Sagen berigtiget. Jeg vilde meget beklage, om denne Sag skulde give Anledning til en Proces, hvilken Afgjørelse jeg erkjender, at den Vedkommende maa være besejret til at fordrø, forsaavidt der spørges, om Forbeholdet endnu staaer ved Magt; jeg tror virkelig, at Sagen maatte kunne af-